

Muziekids Almere op het Windmill Classic Familie Festival

Op 25 en 26 juni 2022 was er een internationaal softbal Slowpitch toernooi op het terrein van de honkbal en softbal vereniging van Almere.

De eerste dag was ik er van 10.00 tot 17.00 uur en het was meteen al een succes. Kinderen van verschillende nationaliteiten kwamen erop af en maakten op hun manier muziek dat het een lust was. Maar ook volwassenen waren nieuwsgierig. In het buitenland kennen ze niet zoiets als Muziekids. Ze vonden het een geweldig idee. Als eerste kwam er een moeder met een heel klein kind. Die vond het fantastisch om de geijkte kinderliedjes te zingen. Hij kraaide van plezier. Zijn broertje vond het allemaal zo leuk dat hij beide dagen heel regelmatig terugkwam om mij te begeleiden met een slagwerkje.

Af en toe was het natuurlijk rustig en kon ik even snel de inwendige mens verzorgen. Op deze rustige momenten waren er ook kinderen die gebruik maakten van de rust en aandacht vroegen om wat te leren. Dan deden ze heel goed hun best om het goed te doen. Bij sommige kinderen kon je ook merken dat talent hebben voor pianospelen want ze hebben van zichzelf al een goede vingerzetting.

En nu maar hopen dat ze er wat mee gaan doen.

Op zondag stonden de kinderen al op me te wachten. "Wanneer komt die meneer nou?", werd er in verschillende talen gevraagd. Toen ik aankwam, hielpen ze mij met uitpakken en uitstallen om maar zo snel mogelijk muziek te kunnen maken.

Op gegeven moment kwam er een Amerikaanse moeder met haar kleintje. Ik De wielen van de bus zingen in het Nederlands want ik wist natuurlijk niet dat ze Amerikaanse was. Toen ik vroeg wat een hondje zei als hij in de bus stapt, kwam erachter en ging het verder in het Engels zingen. Toen kwam ik bij het zinnetje "Als de bus gaat rijden". Ik wist het niet en vroeg hoe dat in het Engels ging. Na enig nadenken zei ze: "All through the town." Dat verstond het kind allemaal beter en hij deed driftig mee.

Even daarna kwam er een Belgische moeder met een klein meisje. Ze wilde De wielen van de bus. Toen ik op gegeven moment vroeg ik wat een koe zei als hij de bus instapt, zei ze niets maar mama gaf het antwoord: Boe. "De koe in de bus zegt boe, boe boe", zong ik mezelf begeleidend op de ukelele. Het kind durfde niet mee te zingen maar je zag wel het mondje heen en weer gaan. Toch heel stiekem boe zeggen. En zo ging dat ook met meer dieren. Vervolgens vroeg ik: "Wat zeg jij tegen mij als je in de bus stapt?" Mama zei: "Dag, dag." Ik vroeg hoe ze heette. Ze heette Puck. Puck in de bus zegt dag, dag, dag. Mama zong enthousiast mee en het kind zwaaide vrolijk gedag. Het was hartverwarmend.

Tegen het einde van de dag nog gezongen en gespeeld met een paar jonge vrouwen. Een van hen speelde wat gitaar en ik speelde mee terwijl de drie dames een leuk lied zongen. Later gingen we verder met het keyboard en zang. Een paar mannen hadden dat gezien en vroegen of zij dat ook mochten. We kregen zelfs publiek.

Vlak voordat ik wegging, kwam het jongetje van de eerste dag me nog even bedanken met een high five. Ik wist weer waar ik het voor gedaan had.

Phillip de Graaff - Studiovrijwilliger Muziekids Almere

